

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. srpna 2018 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Renaty Gilové a soudců JUDr. Daniely Kovářové a Mgr. Daniela Hřivňackého **odvolání 1) obžalovaného nrap. Bc. Adama D., nar. xxx, 2) státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě a 3) poškozeného Filipa V., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 4.4.2018, č.j. 19T 27/2017-505, a rozhodl

t a k t o :

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného nrap. Bc. Adama D. a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě a dále podle § 258 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu z podnětu odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3, odstavec 4 trestního řádu se **nově rozhoduje**

t a k t o :

Obžalovaný

nrap. Bc. Adam D., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx,

je vinen, že

v době od 22.50 hod. dne 2. 9. 2016 do 03.10 hod. dne 3. 9. 2016 v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu, jako velitel hlídky xxx odpovídající za výkon hlídkové služby této hlídky v obvodu Obvodního oddělení policie Nový Jičín, v reakci na rozepři mezi pprap. K. a poškozeným Filipem V., nar. xxx, kterou sledoval z bezprostřední blízkosti, místo aby zakročil proti jednání pprap. K., přistoupil a v rozporu se základními povinnostmi policisty stanovenými v § 9 a § 11 zákona č 273/2008 Sb. o Policii České republiky a Etickým kodexem Policie České republiky provedl výpad čelem vpřed ve snaze zasáhnout do hlavy před ním stojícího Filipa V., na což tento včas reagoval pohybem vzad, a dále v rozporu se základními povinnostmi policisty a podmínkami použití donucovacích prostředků stanovenými v § 11 a § 53 zákona č 273/2008 Sb., o Policii České republiky a v rozporu s Etickým kodexem Policie České republiky, bezdůvodně použil proti Filipu V. donucovací prostředek hmaty a chvaty, pomocí kterých jej svedl na zem, v rozporu se základními povinnostmi policisty stanovenými v ust. § 9 a § 11 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky a v rozporu s Etickým kodexem Policie České republiky, omezil Filipa V., na svobodě tím, že ho svým rozhodnutím nejprve bez jakéhokoliv zákonného důvodu, v rozporu zejména s podmínkami zajištění a použití pout uvedenými v § 26 a § 54 č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajistil, a poté opět bez jakéhokoliv zákonného důvodu, jako velitel hlídky rozhodl o jeho převozu z parkoviště před Sport barem na ul. K Nemocnici č. 211/1, v Novém Jičíně na Obvodní oddělení policie v Novém Jičíně, kde byl pak Filip V. od 23.12 hod. dne 2. 9. 2016 do 03:10 hod. dne 3. 9. 2016 s rukama spoutanýma za zády bezdůvodně omezen na svobodě pohybu, dále nprap. Adam D. účelově založil dne 3. 9. 2016 v čase kolem 02:44 hod. v informačním systému Evidence trestního řízení (IS ETŘ) formulář s názvem "poučení zajištěného zadrženého dle směrnice rady EU" a následně účelově zpracoval nepravdivý úřední záznam o předvedení Filipa V. pro smyšlený přestupek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl Filip V. dopustit neuposlechnutím výzvy policisty, aby takto odůvodnil svůj vadný služební postup, k čemuž nprap. Adam D. ještě dne 3. 9. 2016 zpracoval a předal Obvodnímu oddělení policie Nový Jičín spis čj. KRPT- 202179/PŘ-20156-070414 o přestupku neuposlechnutí výzvy, obsahující nepravdivé údaje o příčinách užití donucovacích prostředků, zajištění osoby a úřední záznam čj. KRPT-202250-1/(ČJ-2016-0700PJ o použití donucovacích prostředků, rovněž obsahující nepravdivé skutečnosti, s vědomím, že takto bude Filip V. bezdůvodně vystaven správnímu řízení, ve kterém měl účelově vytvořený a zcela smyšlený důkazní stav vést k uznání jeho viny za přestupek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písmo a) zákona č. 200/1990 Sb., s možnou výši peněžité sankce až 10.000, -Kč, kdy současně bezdůvodným využitím institutu zajištění způsobil poškozenému Filipu V. nemajetkovou újmu

spočívající v omezení jeho základních práva svobod ve smyslu čl. 7 a čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod,

tedy

- jednak jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,
- jednak jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody,

čímž spáchal

jednak přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku,

jednak přečin omezování osobní svobody dle § 171 odstavec 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odstavec 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku **se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech České republiky na dobu **3 (tří) let.**

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozený Filip V., nar. xxx, **odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozeného Filipa V. **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 4.4.2018, č.j. 19T 27/2017-505 byl obžalovaný nprap. Bc. Adam D. uznán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (dále jen „TrZ“) a přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 TrZ, pro skutek, že

„ v době od 22.50 hod. dne 2. 9. 2016 do 03.10 hod. dne 3. 9. 2016 v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu, jako velitel hlídky xxx odpovídající za výkon hlídkové služby této hlídky v obvodu Obvodního oddělení policie Nový Jičín, v reakci na rozepří mezi pprap. K. a poškozeným Filipem V., nar. xxx, kterou sledoval z bezprostřední blízkosti, místo aby zakročil proti jednání pprap. K., přistoupil a v rozporu se základními povinnostmi policisty stanovenými v § 9 a § 11 zákona č 273/2008 Sb. o Policii České republiky a Etickým kodexem Policie České republiky provedl výpad čelem vpřed ve snaze zasáhnout do hlavy před ním stojícího Filipa V., na což tento včas reagoval pohybem vzad, a dále v rozporu se základními povinnostmi policisty a podmínkami použití donucovacích prostředků stanovenými v § 11 a § 53 zákona č 273/2008 Sb., o Policii České republiky a v rozporu s Etickým kodexem Policie České republiky, bezdůvodně použil proti Filipu V. donucovací prostředek hmaty a chvaty, pomocí kterých jej svedl na zem, v rozporu se základními povinnostmi policisty stanovenými v ust. § 9 a § 11 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky a v rozporu s Etickým kodexem Policie České republiky, omezil Filipa V., na svobodě tím, že ho svým rozhodnutím nejprve bez jakéhokoliv zákonného důvodu, v rozporu zejména s podmínkami zajištění a použití pout uvedenými v § 26 a § 54 č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěl, a poté opět bez jakéhokoliv zákonného důvodu, jako velitel hlídky rozhodl o jeho převozu z parkoviště před Sport barem na ul. K Nemocnici č. 211/1, v Novém Jičíně na Obvodní oddělení policie v Novém Jičíně, kde byl pak Filip V. od 23.12 hod. dne 2. 9. 2016 do 03:10 hod. dne 3. 9. 2016 s rukama spoutanýma za zády bezdůvodně omezen na svobodě pohybu, dále nprap. Adam D. účelově založil dne 3. 9. 2016 v čase kolem 02:44 hod. v informačním systému Evidenze trestního řízení (IS ETŘ) formulář s názvem "poučení zajištěného zadržného dle směrnice rady EU" a následně účelově zpracoval nepravdivý úřední záznam o předvedení Filipa V. pro smyšlený přešlepek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl Filip V. dopustit neuposlechnutím výzvy policisty, aby takto odůvodnil svůj vadný služební postup, k čemuž nprap. Adam D. ještě dne 3. 9. 2016 zpracoval a předal Obvodnímu oddělení policie Nový Jičín spis čj. KRPT-202179/PŘ-20156-070414 o přešlepku neuposlechnutí výzvy, obsahující nepravdivé údaje o příčinách užití donucovacích prostředků, zajištění osoby a úřední záznam čj. KRPT-202250-1/(CJ-2016-0700PJ o použití donucovacích prostředků, rovněž obsahující nepravdivé skutečnosti, s vědomím, že takto bude Filip V. bezdůvodně vystaven správnímu řízení, ve kterém měl účelově vytvořený a zcela smyšlený důkazní stav vést k uznání jeho viny za přešlepek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písmo a) zákona č. 200/1990 Sb., s možnou vyšší peněžitě sankce až 10.000,- Kč, kdy současně bezdůvodným využitím institutu zajištění způsobil poškozenému Filipu V. nemajetkovou újmu spočívající v omezení jeho základních práva svobod ve smyslu čl. 7 a čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod “.

2. Za to mu byl uložen podle § 239 odst. 1 TrZ trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 TrZ soud výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 TrZ mu soud dále uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech České republiky na dobu 2 let. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. soud poškozeného Filipa V. odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal bezprostředně po jeho vyhlášení obžalovaný nprap. Bc. D. odvolání, které bylo v písemné podobě odůvodněno jeho obhájcem Mgr. Veselským (č.l. 526-529). Odvolání směřovalo do výroku o vině i do výroku o trestu.
4. Namítl, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil skutkový stav věci i provedené důkazy, zejména důkaz kamerovým záznamem, výpověď poškozeného a určitých svědků. Ke kamerovému záznamu namítl, že zachycuje méně než polovinu provedeného úkonu a následného zákroku. Není zaznamenán první kontakt policistů s civilními osobami a tedy ujasňování vzájemných rolí během úkonu. Během této části obvykle dochází k uklidnění vypjaté situace upozorněním jednotlivých

osob ze strany policistů. O atmosféře na místě lze pouze spekulovat. Výrazy tváře policistů nesvědčí o uvolněné atmosféře.

5. Není zjevné, na základě čeho soud neuvěřil spoluobžalovanému K. o účelu odvedení poškozeného bokem za policejní dodávku. Nejednalo se o nahodilý prostor ve skrytu, ale o prostor u vozidla poškozeného, do kterého si poškozený šel pro doklady a který nebyl skryt před zraky svědků. Obžalovaný K. se za účelem snížení rizika konfrontace rozhodl poškozeného odvést od skupiny jeho známých. Z výpovědi poškozeného u hlavního líčení je zjevné, že poškozený vystupuje při komunikaci s orgány státní moci podrážděně až nepřátelsky. Tyto orgány vnímá jako nekompetentní a jakýkoliv jejich postup proti své osobě vnímá jako útok. Proč došlo k časové prodlevě mezi vydáním dokladů ostatním účastníkům kontroly a poškozenému je patrné ze záznamu. V čase 21 minut 45 sekund spoluobžalovaný K. po provedených lustracích vystupuje ze služebního vozidla a předává mu doklady. U sebe si nechal pouze občanský průkaz poškozeného V., a to jednak proto, že chtěl vrátit osobně doklady, které přijal a jednak z důvodu domluvy a snížení rizika konfrontace. V čase 22 minut 04 sekund začíná vracet doklady kontrolovaným osobám, v čase 22 minut 31 sekund záznamu k němu přistupuje poškozený V., kterému doklady nepředává, protože je nemá. V té době K. sleduje osobu Š. stojící v jeho blízkosti, který podle své výpovědi a výpovědi dalších osob s policisty řešil důvody kontroly. K. si tedy nemusel všimnout poškozeného, který odešel mimo záběr kamery a o své doklady se nehlásil. Poškozený se dostal do očního kontaktu s K. ve 24 minut a 43 sekund. K. mu ukázal občanský průkaz, něco mu v rychlosti sdělil a odešli k vozidlu poškozeného. Když poškozený ke K. přišel, tak měl K. doklad v natažené pravé ruce. Ze záznamu je patrné, že K. na poškozeného u jeho vozidla čekal a ještě komunikoval s jinou osobou. Ve chvíli, kdy poškozený natáhl ruku k předávanému dokladu, K. doklad pustil. Závěr soudu, že se jednalo o záměrné upuštění dokladu, je pouze spekulace. K. by se takového jednání určitě nedopustil na veřejném místě a před tolika svědky. Ze záznamu je patrné, že v době pádu dokladu na zem odvolatel nastupoval do služebního vozidla a není patrné, že by situaci s upuštěným dokladem viděl.
6. Ve chvíli, kdy odvolatel přistoupil k poškozenému s K., je záběr kamery oddálen a rozostřen. Není zcela patrné, zda má poškozený v pravé ruce telefon nebo klíče u auta, které byly nalezeny na místě zákroku. Ve chvíli, kdy je na záznamu patrná levá ruka K., se tento stín pohne dolů a vrátí se zpět na úroveň hrudníku poškozeného, není patrné, zda pohyb ruky K. směřoval na ruku poškozeného nebo šlo o rychlou gestikulaci. Poté, co přišel obžalovaný k poškozenému a K., je zjevné mírné pootočení poškozeného k jeho osobě levou částí zad, tedy pokud držel poškozený v pravé ruce v úrovni hrudníku mobilní telefon, velmi pravděpodobně mu zakrýval na telefon výhled. Pokud by věděl, že K. poškozenému úmyslně vyrazil telefon z ruky a na základě toho zpracoval úřední záznam pro smyšlený přestupek, zdá se nelogické uvádět do úředního záznamu, že u poškozeného byl nalezen mobilní telefon s prasklým displejem. K poškození telefonu mohlo dojít během svedení poškozeného na zem při zajištění pro neuposlechnutí výzvy a vzhledem k tomu, že telefon byl funkční, mohlo dojít k poškození i dříve.
7. K situaci jeho prudkého výpadu hlavou vůči poškozenému namítl, že tento je pouze interpretací nejasného kamerového záznamu soudem. Podle výpovědi poškozeného i svědků během zákroku mělo dojít k úderu čelem na poškozeného. Poškozený uvedl, že úder měl provést K. Poukázal na to, že poškozený o tom, jak mělo dojít k úderu na čelo, vypovídal rozdílně do protokolu o podaném vysvětlení, do protokolu o výslechu svědka i u hlavního líčení, kdy svou dřívější výpověď zmínil s tím, že tam byl pouze náznak čela, takže reflexně uhnul, ale ví, že tam nějaký náznak byl. Svědci buď uvedli, že žádný úder čelem neviděli, nebo jej viděli a jako původce úderu označili K. Jeden svědek uvedl, že byl poškozený udeřen do obličeje rukou. Na kamerovém záznamu není patrné, že by K. udeřil nebo se pokusil udeřit poškozeného hlavou a proto se soud za předpokladu, že poškozený vypovídá pravdu, rozhodl vyhodnotit pohyb jeho hlavy směrem k poškozenému, který bezprostředně předchází jeho svedení na zem. A to navzdory absenci jakýchkoliv zranění poškozeného.

8. Poškozený slovně a vulgárně odmítal jakoukoliv komunikaci a vyhrožoval policistům pracovní-právními následky. Uvedl, že chce z místa odejít, měl u sebe klíče od vozidla a byl mírně otočen směrem od něj. Teprve poté přišla výzva k setrvání na místě a úchop za paži poškozeného ze strany jeho osoby, který na toto reagoval voláním o pomoc. Teprve na základě tohoto jednání, kdy bylo zřejmé, že poškozený nehodlá respektovat jeho výzvu a navíc chce do zákroku zapojit i okolo stojící osoby, jej omezil na osobní svobodě za použití hmatů a chvatů.
9. Zdůraznil, že nalézací soud považuje neúplný kamerový záznam bez zvukové stopy jako stěžejní důkaz, přesto že tento lze interpretovat různými způsoby. Soud se však rozhodl přiklonit k interpretaci poškozeného a svědků, ačkoliv jejich výpovědi nepovažuje za stěžejní a uznává, že jsou v nich rozpory. Soud nepřihlížel k zásadním rozporům v důkazech. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství vyplývá, že poškozený zveličuje údajné napadení a patrně věc komunikoval i se svědky, kteří vypovídají v jeho prospěch.
10. Soud nevyhodnotil výpověď svědka V. a D., kteří vypovídali v jeho prospěch.
11. Dále namítl, že trest mu byl uložen v rozporu s obecnými zásadami ukládání trestů. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech ČR je duplicitním potrestáním jeho osoby, neboť při jakémkoliv uložení trestu odnětí svobody mu bude podle obecně závazných předpisů vztahujících se k výkonu služebního poměru policisty znemožněno vykonávat jeho dosavadní povolání.
12. Jeho jednání nenaplňuje znaky přečinu, a to z hlediska škodlivosti podle paragrafu 12 odst. 2 TrZ. Jako policista je hodnocen kladně, nemá záznam v evidenci rejstříku trestů a za dobu působení u policie byl opakovaně kázeňsky odměněn.
13. Navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby.
14. Proti napadenému rozsudku podal v neprospěch obžalovaného odvolání i státní zástupce (čl. 518), a to do výroku o trestu. Trest shledal přespříliš benevolentním a nepřiměřeně mírným. Namítl, že nalézací soud dostatečně nezohlednil způsob provedení trestné činnosti obžalovaným a skutečnost, že se fakticky dopustil dvou trestných činů. Způsob provedení trestné činnosti svědčí o vyšší míře její společenské škodlivosti, neboť obžalovaný nejen bezdůvodně fyzicky zaútočil na poškozeného V. a použil proti němu donucovací prostředky a následně jej fakticky omezil na osobní svobodě, ale dále vědomě se záměrem poškozenému škodit, vytvořil smyšlený přestupkový spis, do kterého uvedl lživé údaje a tento předal k projednání do správního řízení, kde poškozenému hrozila další škoda v podobě správního postihu. Takové jednání policisty je neomluvitelné, svědčí o pohrdání zákonem, základními lidskými právy a nese rysy zvláště úřední moci. Poškozený se přitom nedopustil žádného jednání, které by inkriminované jednání obžalovaného ospravedlňovalo. Obžalovanému měl být ukládán důraznější trest nespojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody při polovině zákonné trestní sazby podle § 329 odst. 1 TrZ se stanovením delší zkušební doby, jakož i důraznější trest zákazu činnosti. Navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a sám rozhodl ve věci tak, že obžalovanému uloží trest odnětí svobody při polovině trestní sazby podle § 329 odst. 1 TrZ a tento podmíněně odloží na zkušební dobu nikoli kratší tří let. Současně uloží obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech ČR alespoň na dobu čtyř let.
15. Proti napadenému rozsudku podal odvolání i poškozený Filip V., které odůvodnila jeho zmocněnkyně JUDr. S. (čl. 521 - 522) a to do výroku, kterým byl s nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Namítl, že závěr nalézacího soudu, že náhrada škody na zdraví nekoresponduje s provedeným znaleckým zkoumáním a ohledně materiální újmy bude třeba provádět další dokazování, je nesprávný. Má za to, že řádně a včas uplatnil nárok na náhradu škody vzniklé na zdraví i z titulu nemajetkové újmy. Vznik škody je prokázán lékařskou zprávou MUDr. Z. z ortopedické ambulance Nemocnice Nový Jičín a.s. a MUDr. Martina D. z Nemocnice Nový Jičín a.s. Praktická lékařka na základě těchto lékařských zpráv provedla bodové

ohodnocení škody na zdraví v souladu s platnou právní úpravou. Pouta měl přiložena nejméně od 23:12 hod. dne 2. 9. 2016 do 3:10 hod. dne 3. 9. 2016, čímž je prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody na zdraví. Pokud je ve znaleckém posudku MUDr. Dvořáčka uvedeno, že na těle poškozeného V. nebyla dvěma na sobě nezávislými lékaři objektivizována žádná poranění, pak je tento posudek v rozporu s obsahem uvedených lékařských zpráv. Má za to, že v trestním řízení byly opatřeny všechny důkazy, kterými byl prokázán a konkretizován jeho nárok na náhradu nemajetkové újmy na zdraví v podobě bolestného a za takového stavu měl soud I. stupně nárok na náhradu škody přiznat. Nalézací soud ve skutkové větě učinil závěr, že bezdůvodným využitím institutu zajištění mu obžalovaný způsobil nemajetkovou újmu spočívající v omezení jeho základních práv a svobod ve smyslu čl. 7 a 8 Listiny základních práv a svobod. Za takové situace měl soud rozhodnout i o výši nemajetkové újmy, kdy měl vyjít jak z celkové povahy případu, tak z jednotlivých konkrétních okolností. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek prvního stupně zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že mu přizná nárok na náhradu škody na zdraví ve výši 2 646,70 Kč a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč.

16. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnými osobami (§ 246 odst. 1 písm. a, b, d) tr.ř.), a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí dle § 253 odst. 1 tr.ř. nebo odmítnutí dle § 253 odst. 3 tr.ř.
17. Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.
18. V řízení, jež rozsudku předcházelo, neshledal krajský soud žádné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva na obhajobu. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.
19. Přezkoumáním napadeného rozsudku odvolací soud zjistil, že se v něm soud I. stupně správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v § 125 tr.ř. Nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s § 2 odst. 5 tr.ř., čímž zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy poté hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Soudu I. stupně nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Za této situace krajský soud neshledal odvolací námitky obžalovaného nrap. Bc. D. důvodnými.
20. Pokud přesto krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. z podnětu odvolání obžalovaného nrap. Bc. Adama D. a státního zástupce a podle § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3, odst. 4 tr.ř. nově ve věci rozhodl, učinil tak pouze z důvodu, že nalézací soud porušil ustanovení trestního zákoníku, neboť trest uložil podle ust. § 239 odst. 1 TrZ, přestože uznal obžalovaného nrap. Bc. D. vinným jako nejpřísnějším přečinem zneužití pravomocí úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) TrZ a měl tedy trest ukládat podle tohoto zákonného ustanovení. Zároveň dospěl krajský soud k závěru, že nalézací soud obžalovanému uložil nepřiměřeně mírný trest.
21. Pokud obžalovaný nrap. Bc. D. v podaném odvolání namítl nesprávné hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu, pak obžalovaný u hlavního líčení popřel, že by se vytýkaného jednání dopustil s tím, že jednal podle zákona. Nejdříve popsal průběh služebního zákroku a k jednání poškozeného V. uvedl, že se začal chovat agresivně, chtěl z místa odejít, proto mu řekl, že tak nemůže učinit a vyzval jej zákonnou výzvou k setrvání na místě. Poškozený se ale stejně snažil odejít, tak jej

obžalovaný chytil za paži a v ten moment začal poškozený křičet o pomoc směrem k osobám, které stály okolo. Ty na to zareagovaly tak, že se chtěly na místo seběhnout. V tento moment obžalovaný zareagoval tak, jak je vyškolený a vycvičený, tedy rozhodl se osobu poškozeného zajistit, kdy ho pomocí chvatů a hmatů položil na zem a přiložil mu pouta. Poté jej zvedl a za pomoci jednoho z kolegů jej naložili do vozidla. Ve zbytku odvolací soud odkazuje na body č. 3 a 4 napadeného rozsudku, ve kterých nalézací soud detailně výpověď obžalovaného nprap. Bc. D. vymezil. V intencích uvedeného krajský soud k odvolacím námitkám obžalovaného dodává, že tyto jsou z velké části opakováním jeho obhajoby uplatněné v průběhu vedeného trestního řízení, s nimiž se okresní soud náležitě, pečlivě a v potřebném rozsahu vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. Nad rámec uplatněné obhajoby obžalovaný zdůraznil, že soud nemůže vycházet z kamerového záznamu, který nezaznamenal průběh celého služebního zákroku, protože je z části rozostřený a beze zvuku. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud nalézací soud obhajobě obžalovaného neuvěřil, rozhodně nepochybil, když ji důvodně vyhodnotil jako účelovou, vedenou snahou jmenovaného vyvinut se ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) TrZ a přečinu omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 TrZ.

22. K odvolacím námitkám obžalovaného je třeba uvést, že nalézací soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že je obžalovaný nprap. Bc. D. usvědčován z protiprávního jednání jednak výpovědí poškozeného V. a zejména záznamem z kamerového systému Městské policie Nový Jičín. Nalézací soud záznam u hlavního líčení konaného dne 1.3.2018 přehrál, umožnil obžalovanému nprap. Bc. Adamu D. se k tomuto vyjádřit, v napadeném rozsudku pod bodem 13 detailně vymezil obsah tohoto záznamu a tento poté řádně vyhodnotil. Byť záznam neobsahuje celý zákrok policie a je bez zvuku, poskytuje spolehlivý podklad pro posouzení jednání obžalovaného nprap. Bc. D. Stěžejní odvolací námitku obžalovaného, který zpochybňoval vyhodnocení tohoto důkazu ze strany nalézacího soudu, tak odvolací soud neshledal důvodnou.
23. Z výpovědi poškozeného V. soud zjistil, že v závěru služebního zákroku za ním přišel jeden z policistů, v kterém byl ztotožněn obžalovaný K., s tím, ať jde za ním a jakmile byl u auta, policista předpažil pravou ruku do úrovně ramen, takto držel občanský průkaz, a když se po něm poškozený napřáhoval, úmyslně ho upustil na zem. Na to poškozený reagoval tak, že občanku zvedl s výrokem, že to bylo ubohé. Policista se vrátil do jeho těsné blízkosti a vulgárně ho oslovil. Dále si již přesně nevybavuje, jak to probíhalo, policista byl vulgární a agresivní. Jakmile vytáhl telefon, policista mu jej z ničeho nic vyrazil z ruky. Ví, že tam byl náznak čela, kdy reflexivně uhnul, ale nějaký dotek tam byl, poté jej svedli na zem. Pak ho odvezli na služebnu a za nějakou dobu po události byl předvolán na městský úřad k řešení přestupku.
24. Nalézací soud nepochybil, pokud za stěžejní důkaz označil právě kamerový záznam a uzavřel, že ve shodě s tímto záznamem vypovídají poškozený V. i slyšení svědci, s výjimkou svědka V. Kamerový záznam, byť nezachycuje průběh služebního zákroku od úplného počátku kontroly vozidla a v okamžiku, kdy poškozený V. ukazuje obžalovanému K. rukou směr ke kameře, se obraz oddaluje a rozostřuje, poskytuje spolehlivý podklad pro zjištění skutkového děje tak, jak je popsán ve výrokové části napadeného rozsudku. Zejména je třeba zdůraznit, že z kamerového záznamu nevyplyvá, že by atmosféra na místě kontroly vozidla byla vyhrocená a emotivní, jak prezentoval obžalovaný nprap. Bc. D. Osoby sledující služební zákrok mezi sebou klidně komunikují, jediným diskutujícím s policisty byl pouze Sebastian Š. Poškozený V. se v průběhu kontroly vozidla prochází kolem a telefonuje.
25. Z kamerového záznamu je zřejmé, že pprap. Ing. Libor K., Ph.D., poté, co dal pokyn poškozenému V., který jej následoval za vozidlo, tomuto záměrně nevydal občanský průkaz a upustil jej na zem. Vrací se poté, co poškozený V. situaci komentuje, a to již zjevně důrazným způsobem, do těsné blízkosti poškozeného, kdy v této chvíli se do konfliktu zapojuje i obžalovaný nprap. Bc. D., který rovněž přichází do těsné blízkosti poškozeného. Následně je patrný pohyb rukou, který nelze ve spojení s výpovědí poškozeného V. důvodně vyhodnotit jinak, než jako pohyb, kterým spoluobžalovaný K. vyrazil poškozenému V. z ruky mobilní telefon, který tím poškodil. Následuje

prudký výpad hlavou obžalovaného D. (tzv. „čelo“) vůči poškozenému, na který tento reaguje pohybem hlavy vzad a bezprostředně poté již následuje užití donucovacích prostředků a svedení poškozeného k zemi, kdy teprve od tohoto okamžiku kamera městské policie místo děje opouští.

26. Námitka obžalovaného nrap. Bc. D., že nemohl vidět bezdůvodné vyrazení telefonu z rukou poškozeného, rovněž nebyla shledána důvodnou. Nalézací soud správně dovodil, že z kamerového záznamu je zřejmé, že obžalovaný D. byl při konfliktu spoluobžalovaného K. s poškozeným v natolik bezprostřední blízkosti, že musel vidět bezdůvodné vyrazení mobilního telefonu z ruky poškozeného.
27. Pokud svědci Christján B., Matěj P., Dominik H., Patrik T. a Dominik Z. vypovídali odlišně a nejspíše ohledně tzv. „čela“ a ohledně použití donucovacích prostředků, pak nalézací soud výpovědi těchto svědků řádně a logicky vyhodnotil pod bodem 10. napadeného rozsudku a jeho závěr, že zjištěné rozpory lze přičíst rychlému sledu událostí a časovému odstupu, je zcela logický. Navíc odvolací soud podotýká, že takové jednání příslušníků Policie ČR bylo zcela nečekané, protože situace na místě byla klidná, svědci takové jednání příslušníků policie ČR rozhodně nemohli očekávat a komunikovali mezi sebou. Poškozený V. od počátku trestního stíhání popisuje i tzv. „čelo“ ze strany příslušníka policie ČR, přičemž, jak již krajský soud konstatoval, toto je patrné i z obrazového záznamu. Námitka obžalovaného, že nalézací soud nevyhodnotil řádně kamerový záznam, výpovědi poškozeného V. a svědků V. a D. a závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, podle kterých poškozený V. žádné zranění hlavy neutrpěl, není důvodná. Závěry nalézacího soudu odpovídají provedeným důkazům a i krajský soud je hodnotí jako správné a logické.
28. Krajský soud provedl k důkazu zprávy Policie ČR, obvodního oddělení Nový Jičín a Městské policie Nový Jičín, z kterých vyplývá, že poškozený V. byl v minulosti řešen za přestupky v dopravě, v místě bydliště je považován za osobu s arogantním chováním. Proti poškozenému V. bylo zahájeno trestní stíhání pro pokus těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 TrZ a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 TrZ, kterého se měl dopustit dne 10.4.2018, tedy dva roky po zkoumaném jednání. Tyto skutečnosti nezpochybňují s ohledem na provedené důkazy pravdivost a věrohodnost výpovědi poškozeného V.
29. Krajský soud uzavírá, že z kamerového záznamu jednoznačně vyplývá, že se poškozený V. žádným způsobem nesnažil z místa kontroly odejít nebo že by ignoroval nějakou výzvu ze strany příslušníků Policie ČR, naopak byl sám těmito napaden (vyrazení mobilního telefonu a výpad „čelem“) a neexistoval proto žádný zákonný důvod, aby byl řešen pro přestupek proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. 200/1990 Sb., o přestupcích, za použití donucovacích prostředků zajištěn a následně spoutaný odvezen na policejní služebnu, kde byl nezákonně omezen na osobní svobodě cca 4 hodiny. Pokud jde o svědeckou výpověď Martina D., který se vyjadřoval obecně k metodě výcviku a řešení krizových situací lze uvést, že krajský soud nezpochybňuje praxi, kdy je v rámci agresivní skupiny „izolována“ osoba za účelem zklidnění situace. V daném případě však žádné známky krizové situace ani z kamerového záznamu, ani z výpovědi civilních osob na místě samém, nevyplývají.
30. Nalézací soud tak dospěl k důvodnému závěru, že skutečnosti, které obžalovaný nrap. Bc. D. později sepsal do úředních záznamů, se odehrály zásadně jinak, a pokud poté nrap. Bc. D. založil dne 3. 9. 2016 v čase kolem 02:44 hod. v informačním systému Evidence trestního řízení (IS ETŘ) formulář s názvem "poučení zajištěného zadrženého dle směrnice rady EU" a následně účelově zpracoval nepravdivý úřední záznam o předvedení Filipa V. pro smyšlený přestupek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl Filip V. dopustit neuposlechnutím výzvy policisty, jednal tak proto, aby takto odůvodnil vadný služební postup, k čemuž nrap. Adam D. dále dne 3. 9. 2016 zpracoval a předal Obvodnímu oddělení policie Nový Jičín spis čj. KRPT- 202179/PŘ-20156-070414 o přestupku neuposlechnutí výzvy, obsahující nepravdivé údaje o příčinách užití donucovacích prostředků, zajištění osoby a úřední

záznam čj. KRPT-202250-1/(ČJ-2016-0700PJ o použití donucovacích prostředků, rovněž obsahující nepravdivé skutečnosti, s vědomím, že takto bude Filip V. bezdůvodně vystaven správnímu řízení, ve kterém měl účelově vytvořený a zcela smyšlený důkazní stav vést k uznání jeho viny za přestupek proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písmo a) zákona č. 200/1990 Sb., s možnou výší peněžité sankce až 10.000,-Kč.

31. Svým jednáním obžalovaný nprap. Bc. D. porušil základní povinnosti policisty stanovené v § 9 a § 11 zák. č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, základní povinnosti policisty a podmínky použití donucovacích prostředků v § 11 a § 53 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a podmínky zajištění a použití pout uvedené v § 26 a § 54 shora zmíněného zákona.
32. Žádné pochybení krajský soud neshledal ani při užití právní kvalifikace. Soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný nprap. Bc. D. naplnil zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) TrZ i přečinu omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 TrZ, neboť jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) TrZ vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím služebním předpisům, jejichž znalost je z hlediska výkonu povolání policisty jedním z nezbytných předpokladů pro výkon služby, v úmyslu způsobit poškozenému V. jinou závažnou újmu v podobě přestupkového řízení a zároveň mu bez oprávnění zabránil užívat osobní svobody.
33. Formální znaky těchto přečinů tudíž byly na straně odvolatele jednoznačně dány, když i z hlediska zavinění je nesporné, že posuzovaného jednání se obžalovaný nprap. Bc. D. dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) TrZ.
34. Pokud obžalovaný namítl nedostatek škodlivosti svého jednání, pak k zásadě tzv. subsidiarity trestní represe je třeba poukázat na znění § 12 odst. 2 TrZ, jakož i na stanovisko trestního kolegia ze dne 30.1.2013, sp.zn. Tpjn 301/2012, publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., podle kterého společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 TrZ. Společenskou škodlivost tak nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 TrZ, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní jen za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Skutečnosti stran zjištění, zda je společenská škodlivost jednání natolik snížena, že nedosahuje ani spodní hranice trestnosti, je třeba pečlivě zvažovat a hodnotit, a to ze všech možných hledisek. V projednávaném případě obžalovaný nprap. Bc. D. tím, že porušil povinnosti policisty, citelně zasáhl do osobnostních práv poškozeného V. Žádné výjimečné okolnosti, za které nelze považovat jinak kladné hodnocení obžalovaného zaměstnavatelem, vedoucí k závěru o nedostatečné společenské škodlivosti jednání obžalovaného krajský soud ve věci neshledal.
35. Protože krajský soud nově vyslovil výrok o vině obžalovaného, musel rozhodnout i o trestu, kdy dospěl k závěru, že nalézací soud obžalovanému uložil nepřiměřeně mírný trest.
36. Krajský soud konstatuje, že okresní soud při svých úvahách o trestu ve smyslu §§ 37 - 39 TrZ u obžalovaného poukázal na skutečnost, že tento nemá v opise rejstříku žádný záznam, před spácháním vytýkané trestné činnosti vedl řádný život a je zaměstnavatelem kladně hodnocen. S ohledem na uvedené skutečnosti soud obžalovanému uložil trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby, a to v trvání 15 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech České republiky na dobu 2 let.

37. Takovému hodnocení okolností rozhodných pro výměru ukládaných trestů odnětí svobody ve smyslu §§ 38 a 39 TrZ, když druh ukládaných trestů je správný, odvolací soud nemohl přisvědčit. Nalézací soud nedostatečně přihlédl k postoji obžalovaného k vytykanému jednání a nedostatečně zohlednil skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů a zejména dostatečně nepřihlédl ke způsobu provedení činu, což se projevilo v nepřiměřeně krátké zkušební lhůtě podmíněného odsouzení, na kterou nalézací soud výkon trestu odložil a v nepřiměřeně krátké výměře trestu zákazu činnosti.
38. Krajský soud v návaznosti na uvedené opětovně hodnotil skutečnosti rozhodné pro stanovení druhu trestu a jeho výměry, kdy posuzoval především škodlivost jednání obžalovaného, povahu a závažnost spáchaného zločinu, jeho poměry, chování po činu, dosavadní způsob života i možnosti nápravy. Dospěl přitom k závěru, že na obžalovaného nrap. Bc. D. není nutné s ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost působit nepodmíněným trestem odnětí svobody. Proto mu soud uložil v sazbě nejprísnejšího trestného činu, která činí v případě přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 TrZ od 1 roku do 5 let, trest při spodní hranici trestní sazby a to ve stejné výměře, jak jej uložil již soud nalézací, tedy v trvání 15 měsíců. Trest byl ukládán jako úhrnný podle § 43 odst. 1 TrZ, neboť je obžalovanému ukládán za více trestných činů.
39. S ohledem na konkrétní stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného, který je zvyšován v rámci užití právní kvalifikace tím, že bezdůvodně fyzicky zaútočil na poškozeného V., který se žádného protiprávního jednání nedopustil, použil proti němu neoprávněně donucovací prostředky, omezil jej na osobní svobodě a vytvořil smyšlený přestupkový spis, kdy v rámci přestupkového řízení tomuto hrozila další škoda, je nutné obžalovanému uložit delší zkušební lhůtu podmíněného odsouzení, než jakou uložil soud nalézací, po kterou bude nutné sledovat jeho chování a zároveň i delší výměru trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru a pracovního poměru v bezpečnostních sborech ČR.
40. Proto v rámci odvolacího řízení krajský soud obžalovanému zpřisnil zkušební dobu podmíněného odsouzení, na kterou odložil trest odnětí svobody a to na zkušební dobu v trvání 2 roků a zároveň zpřisnil délku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního a pracovního poměru v bezpečnostních sborech České republiky na dobu 3 let. Nový trest krajským soudem uložený lépe vystihuje zákonná kritéria §§ 38 a 39 TrZ.
41. Námitka obžalovaného, že se jedná o duplicitní trest, neboť samotným odsouzením pro úmyslný trestný čin ztratí podmínku bezúhonnosti nutnou pro zaměstnání v bezpečnostních sborech ČR, byla shledána nedůvodnou. Uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu služebního poměru a pracovního poměru v bezpečnostních sborech ČR je odůvodněno tím, že se obžalovaný protiprávního jednání dopustil v souvislosti s touto činností a jeho uložení je tak zcela v souladu s ust. § 73 odst. 1, odst. 3 TrZ.
42. Pokud jde o nárok poškozeného Filipa V. na náhradu škody, krajský soud podle § 229 odst. 1 tr.ř. poškozeného Filipa V. odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, byť z jiného důvodu, než jak učinil nalézací soud. Zároveň odvolání poškozeného Filipa V., které směřovalo proti výroku, kterým byl odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jako nedůvodné zamítl.
43. Poškozený V. u hlavního líčení uplatnil nárok na náhradu škody z titulu bolestného i nemateriální újmy. I odvolací soud v souladu se závěrem soudu nalézacího dospěl k závěru, že uplatněná škoda poškozenému v příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného nepochybně vznikla. Z výsledků dokazování však vyplývá, že obžalovaný nrap. Bc. D. při páčání trestné činnosti plnil služební povinnosti plynoucí mu ze zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, na jeho jednání je tak nutno pohlížet jako na jednání při plnění úkolů státu. Tímto jednáním obžalovaný nesledoval uspokojování vlastních potřeb a zájmů, nejednalo se tak o exces a za vzniklou újmu tedy odpovídá stát, jelikož jde o škodu způsobenou při výkonu státní moci (§1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.).

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je však možno podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 22. srpna 2018

JUDr. Renata Gilová, v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Daniel Hřivňacký